

KIS NAP

A MAKRANCZOS TANITVÁNY. (lásd 75. 1.)

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

(Folytatás.)

ÖTÖDIK CZIKK.

NELLIKE egy ideig csak nézte Boriskát, aztán hirtelen megszólalt: „Mondd csak, Boriska, mi a te vezetékneved?”

„Kerekes,” feleli Boriska röviden és kissé szomoruan.

„És hol laknak, mit csinálnak szüleid?”

„Én nem ismertem soha anyámat, sem atyámat,” szolt Boriska komolyan. „Engem az utcán találtak, éjjel, egy szárazmalom tövében és hogy jutottam oda, azt soha sem tudhattam meg. — Nem akar Nelli kisasszony néhány szem borsót? Igen jó édes!”

Nelli oda tartotta kezét s aztán ropogtatta a borsót, de ez alatt mindig csak arra gondolt, a mit Boriska mondott. „Egy kis gyermek, a kit az utcán találnak.” Ez valóságos tündérmese! Nelli pedig nagyon szerette a meséket; egészen elfeledte saját baját és kíváncsian szolt tovább: „Beszélj csak tovább, Boriska, mi történt aztán veled? Én egészen csendesen leszek itt, nem fogok türelmetlenkedni, megvárom szépen, míg a mama hazajő és kibocsát, csak beszélj, kedves Boriskám.”

Sokáig kellett még kérnie, míg végre rászánta magát Boriska, hogy elbeszélje saját történetét. „Jól van,

hát elmondom,” szolt végre. „Tehát egy reggel, épen ujév napján, zivataros, havas időben találtak meg az utcán, mint mondtam, egy szárazmalom tövében. Egy rossz kosárban voltam erősen begyöngyölgetve és mélyen aludtam. Egy fiu, Kerekes Károlyka talált meg s hamarjában nem tudott velem mit csinálni; még nagyon korán reggel volt, senki sem járt az utcán, így hát ölébe vett és elvitt anyjához. Ezt onnan tudom, mert sokszor hallottam később anyjától. Károlyka akkor reggel éppen a boltba sietett valamiért s majd megbotlott a kosárban, melyben én feküdtem. Eleintén nem tudta, mi van a kosárban és azt hitte, hogy valaki ott felejtette; körülnézett, de nem látott senkit. Ezalatt gyermekhangot hallott a kosárból, oda szaladt s miután senki sem jött a gyermekért, haza vitte a mamához.”

„De hiszen azt mondtad, hogy nem ismerted mamádat?” szolt Nelli.

„Károly anyját értem, ámbár én is édes anyámnak mondhatom; megtudja mindjárt. Sokszor hallottam tőle, hogy beszélte el ismerőseinek az én történetemet, elmondom hát ugy, mint ő szokta volt azt elbeszélni:

„Károly fiam”, így adta elé soromat, „nagy sietséggel és zajjal rontott be az ajtón, úgy hogy szinte megijedtem; oda nézek, hát egy nagy kosarat czepele. „Édes anyám! édes anyám! hozok valami ujévi ajándé-

kot; a
tam,
senki
valami
hallott

„E
kosarat
rókat
felkiált
egy k
gyerme
szemek
megfog
pedig l
mit go

„A
tudták,
tam; ö
jó taná
zódott,
mint
utcán
a lele
tudtam
az előt
megsaj
ket! Ká
ját fog
kis ba
engeden
szegény
és én n
keresni
piczikér
nem er
kezebe
vele. I

kot; az utcán találtam, sokáig vártam, hogy jöjjön valaki érte, de senki sem jött, és így elhoztam, mert valami élő van benne; én legalább hallottam, hogy kiáltoz és sohajtoz.“

„Ezalatt Károly kibontotta a kosarat, leszedte a ruhákat és takarókat a tetejéről s egyszerre csak felkiált: „Nézzé csak, édes anyám, egy kis baba!“ És csakugyan kis gyermek feküdt ott, nyitott nagy szemekkel bámulva maga elé. Károly megfogta s az ágyba fektette, én pedig hamarjában azt sem tudtam, mit gondoljak a dolgról.“

„A szomszédok csakhamar megtudták, milyen ujévi ajándékot kaptam; összefutottak és mindegyik adott jó tanácsot, — de mind azzal végződött, hogy egy szegény asszony, mint én, nem fogadhat magához utcán talált gyermeket, adjam Pestre a lelenczházba. Hanem én nem tudtam rászánni magamat. Kevéssel az előtt halt meg kis leánykám, s úgy megsajnáltam ezt a kis talált gyermeket! Károly fiam pedig mindjárt pártját fogta a leánykának: „Ez az én kis babám, én találtam, és nem engedem hogy megint kitegyék s hogy szegényke elveszzen. Ő az enyém, és én megtartom. Dolgozni fogok és keresni annyit, hogy legyen a szegény piczikének tápláléka és ruhácskája; nem engedem, hogy olyan emberek kezébe jusson, a kik rosszul bánnának vele. Épen olyan, mint meghalt

kis hugoskám volt; édes anyám eleget sirt a miatt, hogy testvérem meghalt; most hát adott az ég helyette másikat. Én nem adom ide az én kis babámat!“ Így szólt Károly s a vége az lett, hogy a kis leánykát csakugyan megtartottam.“

„Így beszélte el nekem is a történetet fogadott anyám“ — végzé Boriska; „Isten áldja meg őt is, Károlyt is!“

Nellike figyelmesen hallgatta a történetet, oda szorítva arcát a rostélyhoz. Mikor Boriska bevégezte beszédét, Nelli megszólalt:

„De hát aztán mi történt? Mi lett abból a jó asszonyból? s az a derék fiu hol van? — Aztán csakugyan dolgozott a kis babáért?“

„Dolgozott bizony,“ szólt Boriska. „Azelőtt csak úgy hiába járt-kelt a házban, néha-néha segítve kissé anyjának a dologban; de mikor a kis baba a házba jutott, másnap reggel elment s csak délután jött haza és örömmel mondta anyjának, hogy már talált magának állást: egy könyvkötő felfogadta segédnek és nehéz munkája lesz ugyan, de kap érte fizetést.“

(Folytatása következik.)

A KIS OLVASÓ.

A, b, c, d, é, f, g, —
 Jaj, be nehéz ez az ábéczé!
 H, i, k, l, m, n, o, p —
 A leczkédet, Ilon, tudod-é?
 R, s, t, v, x, meg a z —
 Megtanulod Ilonám, igaz-é?

heg
 gyö
 pol
 öbö
 vár
 az
 nev
 pej
 Her
 E
 fog
 dan
 nag
 tört
 A
 a f
 or
 vad
 letl
 ban
 emb
 nem
 tett
 lak
 mi
 volt
 ház
 köv
 czái
 ván
 szob
 nag
 kül

DELTA, A HŰSÉGES EB.

(Egy nagyon, nagyon régi történet.)

EZER és nyolcz száz esztendővel ezelőtt

a Vesuv hegy alján, a gyönyörű nápolyi tenger-öbölben két város létezett; az egyiknek neve volt Pompeji, a másiké Herculanium.

Ez utóbbiról fogunk elmondani egy régi, nagyon régi történetet.

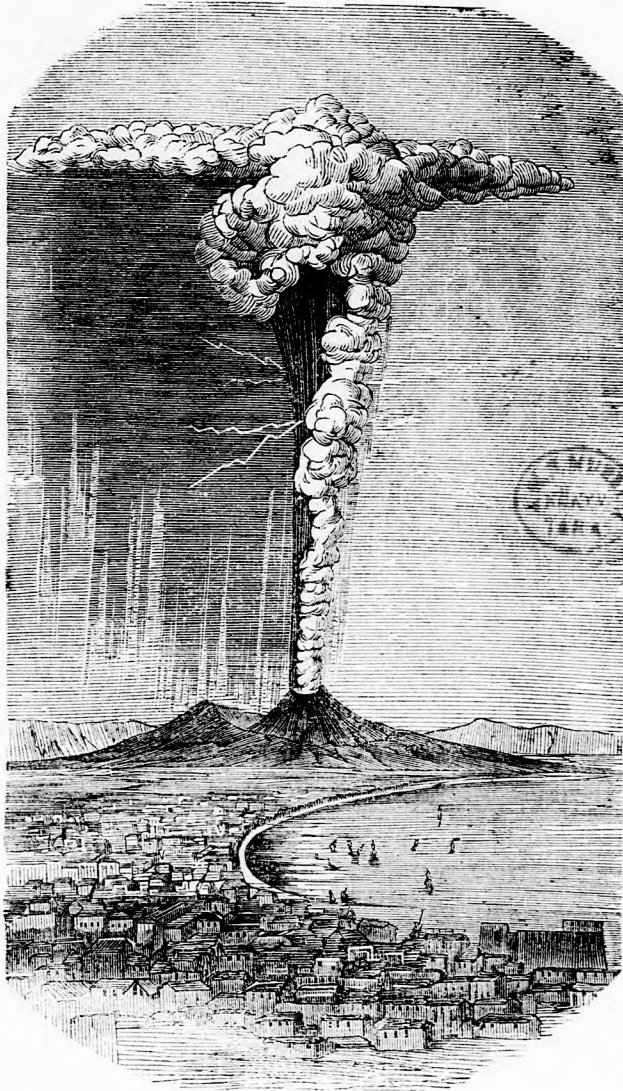
Azon időben a föld legtöbb országában vad és miveletlen állapotban éltek az emberek. Hanem az említett két város lakosai már miveltebbek voltak; szép házaik voltak, kövezett utcáik, márvány- és bronz-

szobraik, gyönyörű templomaik és nagy színházaik, melyek közül egy különösen oly nagy volt, hogy tiz-

ezer ember fért bele; voltak könyvtáraik is, melyekben írott könyvek valának. Ugyszintén birtak mulató kertekkel és pompás temetőkkel, melyek-

ben drága sírkövek álltak az elhunytak emlékeül. A nép e városokban igen gazdag, büszke és hatalmas volt, nagy kényelemben és örökös mulatságokban élt; e mellett nagyon kegyetlen is volt és azon gyönyörködött leginkább, ha embereket látott egymással viaskodni és egymást megölni az ömulatságukra, s rabszolgáikat és a háboruban ejtett foglyokat pediarra használták, hogy a szín-körben vad-állatok,

oroszlánok, tigrisek elé dobták és mulattak azon, ha ezek szétmarczangolták a szerencsétleneket.

A mi történetünk tehát e városok egyikében, Herculanumban folyt le és egy kis fiúról meg egy szép nagy kutyáról szól. A kis fiu atyját Severinusnak hívták. A kutya neve Delta volt. Delta igen erős, hű és okos állat volt és többször megmentette gazdájának életét; egyszer rablók támadták meg Severinust, másszor meg dühös farkas ugrott reá, majd megint a vízben fuldoklott s mindannyiszor Delta mentette meg. Severinus, hogy háladatosságát kimutassa, házában márványlapra iratta fel Delta hűségese tetteit.

Mikor Delta már vén lett, különösen ragaszkodni kezdett Severinus fiához, egy tíz éves kis fiúcskához; mindig oldalánál volt, vele játszott és szaladgált, s ha elfáradtak, egymásra feküdtek és úgy aludtak, — szóval: Delta és a kis fiu oly jó barátok lettek, hogy soha sem lehetett őket egymás nélkül látni.

Egy szép őszi reggel nagy sürgés-forgás támadt Herculanum városában; az emberek ünnepi ruhában tódultak ki a kapukon és ujjongva, tréfálva siettek a szomszéd Pompeji városába, hol nagy mulatság tartatott. Severinus szintén velök ment és kis fiát a szolgák és a hű Delta társaságában otthon hagyta. Az a mulatság pedig nem állt másból, mint hogy szerencsétlen emberek vadállatokkal küzdöttek a szinkörben s megölették magukat a nézők nagy gyönyörűségére.

(Folytatás következik.)

Boldog Pista.

XV. FEJEZET.

Pista megtalálja kastélyát.

MIALATT a szolga odajárt, Pista összekutatta zsebeit, hogy lássa mi van azokban és hogy ki lett ő voltaképen. Az egyik zsebben sok pénzt talált, a másokban pedig írásokat, melyek bizonyították, hogy Kincses herceg egyetlen rokona és örököse Boldog ország fejedelmének, a ki épen meghalt s így rokonának nincs más dolga, mint beleülni a nagy örökségbe.

„Ezt már megteszem,“ szolt Pista.

„Ez szerencsés ruhácsere volt.“

Két nap mulva elérkeztek a kastélyhoz. Mindenki hódolt és éljenezte Boldog Pista herceget, Pista pedig nagy vendégséget csapott, mely egy egész hétig tartott.

„Nem emlékszem, hogy valaha herceg voltam volna,“ gondolta Pista; „de most mint herceg fogok élni.“

Most az öreg szolgálta őt, fésülte, hozta neki a kávé, — úgy mint hajdan Pista tette neki. „Legyen minden úgy, mint én csináltam; csak arczomat nem engedem mással mosdatni, nehogy azt mondják, hogy büszke lettem, mióta herceg vagyok.“

Az öreg szolga pedig sokszor elgondolkozott, mikor az inasruhát felöltötte; erölködött visszaemlékezni arra, hogy mi volt ő tulajdonképen azelőtt, míg az a zivatar utól nem érte; de hasztalan törte a fejét. — „Hiába gondolkodom,“ mormogott

magában; „nem jut eszembe, mi voltam és mi történt velem; pedig... tudja Isten... fogadni mernék, hogy azelőtt nem voltam inas de hiába!”

XVI. FEJEZET.

Megint egy szerencsés menekülés.

Mikor már egy egész hétig folyt az ünnep és vendégség, végre mindnyájan belefáradtak és Pista, ki országától most Boldog Pista herceg nevet nyert, megparancsolta, hogy száz derék vitéz öltse föl legfényesebb ruháját, mert utra fognak kelni. Másnap aztán el is utaztak.

Harmincz napi utazás után eljutottak azon ország határaihoz, melyben Lilli hercegnő atyja uralkodott. Pista herceg egészen boldog volt, hogy nem sokára megláthatja a gyönyörű Lillikét.

Hanem ugyancsak sietni kellett. Az egy esztendő és egy nap már vége felé járt.

Utközben az öreg inas mindig csak törte a fejét és igyekezett visszaemlékezni arra, mi volt ő azelőtt. Egy reggel kérdezte Pista hercegtől, nem volna-e kedve ruhát cserélni vele?

„Oh nem!” szólta Pista. „Ez a bársonyruha, a mely rajtam van, nagyon tetszik nekem.”

„Igen, de nekem is tetszenék ám!” szólta az öreg.

„Bolond vagy, szolgám. Menj, hozd elő a reggelimet.”

„Igen is, uram” szólta az öreg inas és magában így mormogott:

„Már csakugyan azt hiszem, hogy bolond vagyok.” Hanem mégis föltette magában, hogy másnap reggel, míg Pista herceg alszik, magára ölti régi ruháit.

Hanem e tervét már véghez nem vihette, mert még az nap elérkeztek azon nagy városhoz, melyben Lillike lakott. A mint a város közelébe jutottak, legelőször is azt a két gonosz embert látták meg, kik akkor éjjel a fekete herceg parancsára Pistát meg akarták gyilkolni. A két gonosz ember még most is dühös volt, hogy Pistától akkor az aranyakat el nem rabolhatták; mikor tehát megpillantottak egy szolgát ugyanazon ruhában, melyben hajdan Pista járt, odaugrottak és éles törökkel agyonszurták; aztán gyorsan szaladtak a fekete herceghez, ki éppen a király palotájában volt.

Pista pedig az ő száz vitézével szintén nem sokára odaért a királyi palotához, s maga után hozatta a meggyilkolt öreg szolga holttestét.

XVII. FEJEZET.

Egy év és egy nap múlva.

Lillike atyja, a király, ott ült megint a trónuson és szólta: „Délután két órakor letelik az egy esztendő és egy nap; akkor leányom nőül megy a fekete herceghez.”

„Nem! nem! várunk három óráig,” szólta a szép Lillike.

A püspök, a papok és minden-

DELTA, A HŰSÉGES EB. (lásd 69. l.)

A TEKINTETES KIRÁLY. (lásd 75. l.)

féle uri vendégek ott álltak már készen a lakodalmi ünnepélyre.

Egyszerre trombitaszó hallatszott és Pista herceg az ő száz derék vitézével az udvarba robogott.

„Ki az?“ kérdezte a király.

„Boldog Pista herceg, Boldogország fejedelme, a ki eljött, hogy nőül vegye a gyönyörű Lilli hercegnőt,“ szolt Pista; levette kócsagtollas süvegét és meghajtotta magát.

Lillike felkiáltott örömeiben s a fekete hercegtől elszaladva, Pista nyakába borult és megcsókolta.

A fekete herceg dühösen felkiáltott: „Nem igaz, a mit ez a ficzkó mond; itt van az én két szolgám, ezek épen ma ölték meg azt a Pista nevű fiatal embert.“ — És a két gonosz ember előállott és bizonyította, hogy úgy van.

De Pista herceg emberei előhozták a meggyilkolt öreg szolga holttestét, melyen még rajta voltak Pista hajdani ruhái; és mindenki láthatta, hogy bizony nem Pistát ölték meg.

Ekkor a király haragosan felkiáltott: „Fogjátok el azt a két gonosz embert, a kik ily szörnyű gáztettet követtek el; akasztjátok fel.“ — És felakasztották.

A fekete herceg ezt látván, még dühösebb lett és párbajra hívta ki Pista herceget.

„Oh, szívesen! Verekedjünk!“ szolt Pista. — És a nők egyik oldalán, az urak a másikon leültek, hogy nézzék a párbajt.

XVIII. FEJEZET.

Szerencsés befejezés.

„Mindig szerencsés voltam, talán megölöm ezt a gonosz herceget,“ gondolta Pista.

De a hercegnek ördögös kardja volt, melynek vége méregbe volt mártva, úgy hogy a kit csak megiskarczolt, az menthetetlenül odaveszett; a fekete herceg tehát ujjongva kiáltott Pistához: „Utolsó napodat éled, öt percz mulva meghalsz és Lilli hercegnő az enyém lesz.“

Kling! klang! csengtek a kardok, erősen egymásra törtek, — mikor Pista egyszerre csak elesett, a fekete herceg pedig rá, és mindketten elejtették kardjukat. Gyorsan felugrottak s felvették a kardokat, de elcsérelték, úgy hogy a mérges kard Pistának kezébe jutott.

Ujból kezdtek harcolni s a fekete herceg megsebesítette Pista kezét. „Véged van!“ kiáltott a fekete herceg; de ekkor Pista is megvágta őt a kezébe jutott mérges karddal és a herceg saját gonosz fegyvere által néhány percz mulva meghalt.

Pista sebe nem volt nagy, az orvos mindjárt bekötötte, s aztán mentek a templomba s a püspök nagy pompával összeadta Pistát és Lillikét.

Lillike atyja fele birodalmát Pistának adta, ki aztán sokáig boldogan élt a szép Lillikével s nem feledkezett meg Örzse néiről sem, ki őt hajdan az utról felvette s kinek minden esztendőben sok pénzt és egyebet küldött.

A MAKRANCZOS TANITVÁNY.

(Képpel a 65. l.)

NYAÚ, bocsáss, nyaú —
Elfutok.
Hiszen úgy, mint te, Luizka,
Zongorázni nem tudok.

Nyaú, ne kinozz
Engemet!
Mert karmakkal zongorázni,
Hidd el, Luiza, nem lehet.

Nyaú, kisasszony,
Ereszsz el!
Kis egérke a sorokban
Olyan hívólag neszel.

Nyaú, bocsáss el
Zsarnokom!
Mert az arczod, meg a kezed
Össze-vissza karmolom.

Nyaú! . . . s egyszerre
Jót lökött
A makranczos cziczka magán
S egy ugrással — megszökött.

A TEKINTETES KIRÁLY.

(Képpel a 73. lapon.)

KAMEHAMEHA derék király volt. Az
Adót maga hajtotta be hű alatt-
valóin. Ilyenkor végig szaladt rezi-
denciás falujának zsupfedelű palota-során
és csöngetett: „hozzátok ki az adót!“
S aztán, ha volt zsebében néhány ota-
haitii piczula, elment a „zöld sze-
recsen“-hez címzett kocsmába és
pálmabor mellett éltette hű alattvalóit.
Hála fejében nem követelte tőlök, hogy
„felséges királynak“ szólítsák, hanem
beérte a „tekintetes király“ czimzéssel
is, a mi tőle minden esetre nagy leeresz-
kedés vala. Egyszer azonban oly bőven
találta éltetni fekete alattvalóit — hogy
belehalt. Utána következett P o m a r e
királyné, kiről máskor fogok nektek mesélni.

CZIGÁNY-FIUK.

(Képpel a 76. l.)

DUVAJ, duvaj, duvaj, duvaj,
Mi baj? Honnan e zaj, moraj?
Duvaj, duvaj, duvaj, dú —
Nini, két cigány fiú!

Duvaj, duvaj, — zugligetben
Húzzák reggel óta ketten.
Duvaj, duvaj, duvaj, dú —
Húzzad, kis cigány fiú!

Duvaj, duvaj, czini, czene —
Ejnye, milyen fura zene!
Czini, czene, duvaj, dú —
Húzzad, kis cigány fiú!

Duvaj, düvej, duvaj, düvej
Zörgő, zengő hegedűvel
A két kis cigány gyerek
Keresi a kenyeret.

Duvaj, duvaj — ez a sipka
Apró pénzzel megtelik ma,
S aztán pihen, ujúj! —
A két kis cigány fiú.

MAJÁLIS.

(Képpel a 77. lapon.)

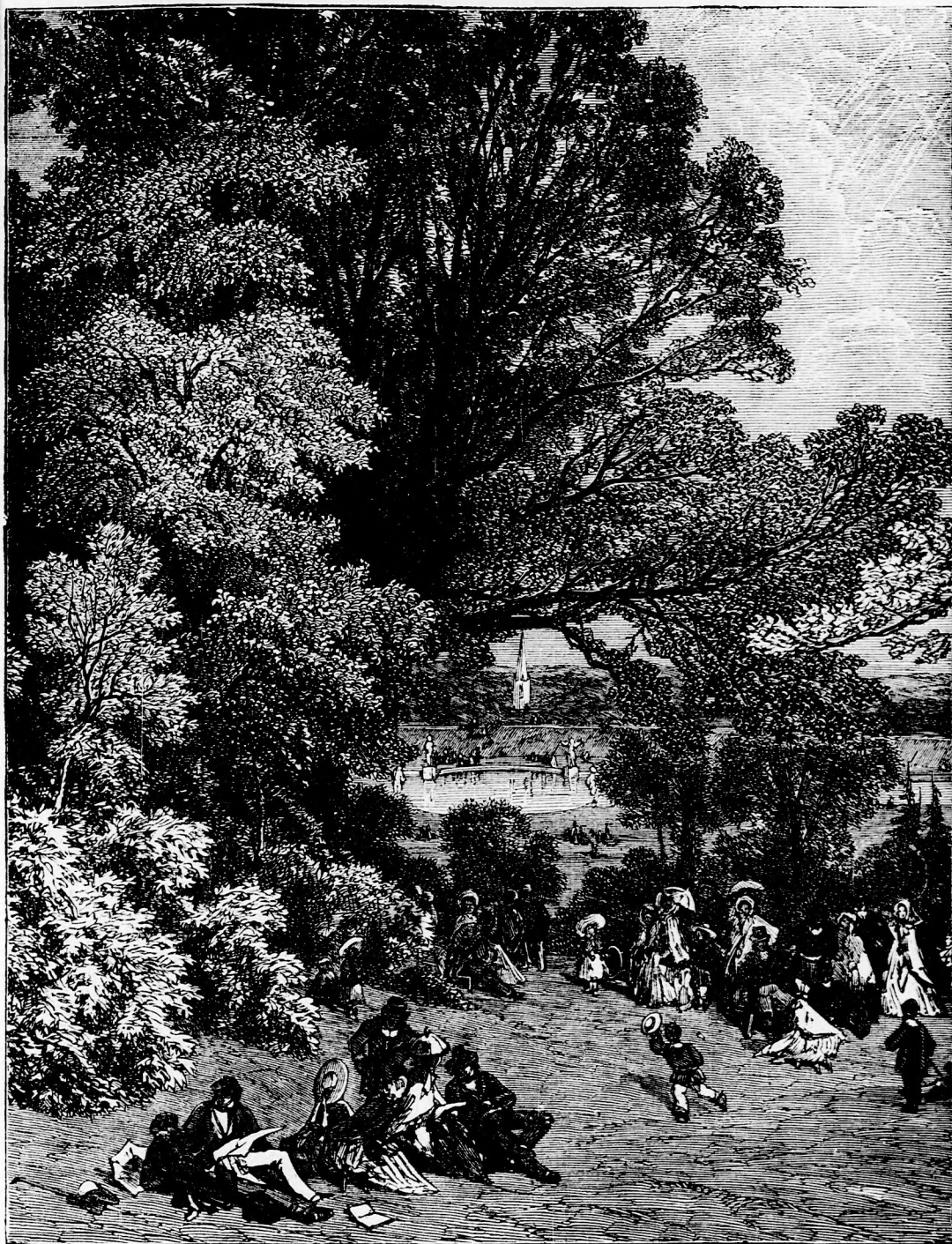
Itt a május, itt a bájos,
Verőfényes kikelet.
Fiú, leány, egymásután!
Hamar hamar! keljetek!

A szigetben, a ligetben
Csicsereg már a madár.
Himes a domb, suttog a lomb
Virit az egész határ.

S ha ugráltunk, ha futottunk
A pázsiton eleget:
Piros retket ropogtatunk
S eszünk vajas kenyeret.

CZIGÁNY-FIÚK. (lásd 75. l.)

MAJÁLIS. (lásd 75. l.)

A HÁROM TOLL.

(Arab rege.)

EGY ARAB városban élt hajdan két szomszéd; az egyik szelid, becsületes, jó ember volt, a ki mindig szívesen segített embertársain; a másik irigy, gonosz ember, a ki csak ártani törekedett másoknak.

A jó ember végre látta, hogy nem lehet nyugodtan megélnie ilyen rossz szomszéd mellett, s ezért el hagyta házát és elköltözött meszsze, egy kis városba, hol dervis, azaz szerzetes lett s oly szent életet élt, hogy nem sokára az egész vidék ismerte és dicsérte jó cselekedeteit.

A gonosz szomszédnak fülébe jutott ennek a hirtelen és nem tudta elviselni, hogy az az ember, a kit ő annyira gyűlöl, oly nagyon szeretett legyen. Elhatározta tehát, hogy felkeresi és ha lehet, megöli; el is utazott és eljutott a házhoz, melyben a dervis élt. A dervis megvendégelte, adott neki pénzt is és sétára hívta a kertbe, hol szép nagy halastó volt; mikor itt a halakat nézegették a gonosz ember hirtelen meglökte és a vízbe taszította a dervist s örülve annak, hogy most

a jó ember meg fog fullni, sietve szökött haza.

Hanem egy jó ember élete drága kincs ám, és így mikor a dervis a mély vízbe esett, a tó tündére látáhatatlan karjaiban felfogta őt és a víz színén tartotta, bár a hullámok maguk közé akarták rántani és morogtak: „Add ide ezt a halandó embert, a ki közénk jutott, ő a mienk, ő a mienk!”

De a tündér nem engedte és halkán suttogá: „Nem, nem! oh hullámok! kiméjétek e férfit, mert ő a szent, soha sem bántott senkit sem szóval, sem tettel; elhagyta szülőföldjét, mert azt hitte hogy egy rossz szomszédja boldogabb lesz, ha nem látják egymást és így nem csak jó ember,

hanem mások boldogságát is óhajtja, jobban szereti felebarátait mint önmagát. Oh, hullámok! kiméjétek hát, mert ő Allah fia!”

És a tündér gyöngéden ringatá a dervist, a víz szeliden felszínre emelte s nyugodtan hagyta.

Mikor a hullámok lecsendesültek, a dervis egyszerre csak hallja, hogy egy kis arany halaeska így suttog egy másikkal:

„Ez a látogatás nyen k... ha tud... erre... mond... cselek... neki.”

A felny... hogy... és né...

A igy k... ó der... maga... akarj... káját... tart... legmé... s miu... det, a... imáds... leány... mikor... fog sz... huzz... lat. F... port k... meglá... tod!

„I... M... s... n... még n...

„Ez az ember nem tudja, ki fogja meglátogatni holnap és hogy nagyon könnyen boldog és dussgazdag ember lehetne, ha tudná a módját.“ A másik halacska erre így szólt: „Mondd meg neki, mondd meg neki, ő jó ember, ő jót fog cselekedni kincseivel, mondd meg neki.“

A dervis szólni akart, de amint felnyitotta száját, a víz betódult, úgy hogy mindjárt befogta ismét ajkait és némán maradt.

A halacska most fülei mellett így kezdett szólani: „Hallgass reám, ó dervis! Holnap reggel a szultán maga fog eljönni hozzád s lakásodra akarja vinni gyönyörű fiatal leánykáját is, kit valami gonosz szellem tart megszállva; atyja és barátai a legmélyebb szomorúságban élnek, s miután hallották a te szent híredet, azt gondolják, hogy talán a te imádságodra Allah elűzné a szegény leányból a gonosz szellemet. Reggel, mikor hazamégy, egy fehér galamb fog szemeid elé kerülni; fogd meg és huzz ki szárnyából három fehér tollat. E három tollat égesd porrá s a port hintsd a szultán leányára s majd meglátod mi fog történni, majd meglátod! majd meglátod!“

(Vége következik.)

„IGEN“ ÉS „NEM“-JÁTÉK.

Most jól vigyázzatok, kis olvasóim! Megtanítalak egy játékra, melyen jól fogtok mulatni, ha ugyan még nem tudjátok. A legidősebbet közü-

letek megválasztjátok kérdezőnek. Aztán kis papír - szeletekre felírjátok tetszés szerint az „igen“ vagy „nem“ szavakat, és összehajtogatok, de senkinek sem szabad tudni, mit irt a másik. A kérdező ezután sorba jár és mindegyikhez kérdést intéz, úgy: a hogy igennel vagy nemmel lehessen rá felelni; az a kihez a kérdést intézte, átadja az általa felírt választ és ekkor sok furesa sül ki, például:

Kérdés: Láttál már négy lábú madarat?

Felelet: Igen.

Kérdés: Láttál négy lábú lovat?

Felelet: Nem.

Kérdés: Szeretnéd, ha ma nem kapnál ozsonnát?

Felelet: Igen.

Kérdés: Szereted a „Kis Lap“-ot?

Felelet: Igen.

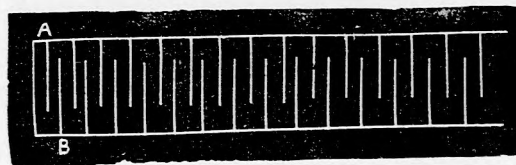
Lám, az utolsó kérdésre jól sült el a válasz, és a ki így eltalálja, az lesz aztán a kérdező. Ha pedig többen eltalálják, a legidősebb a legelső.

Probáljátok, fiúk, leánykák s meglátjátok, elég jól fogtok rajta mulatni.

FORGÓ BÁCSI.

A LÁNCZ VAGY HÁLÓ.

KEDVES kis olvasóm! Hajts össze színes papírost többszörösen, aztán vágj belé élész ollóval az egyik oldalon, de nem végig; aztán ismét a másik oldalon, szintén nem végig, hanem mint ez az ábra mutatja.

Mikor aztán végig van vagdalva, fejtsd szét és igen csinos lánczot vagy hálót kaptál.

A „KIS LAP”
RAJZ-MINTÁI.

Legelőbb is az egyenes A. B. C. és D. vonalakat rajzoljátok; azután jegyezzétek ki e vonalokon a fazék hosszát és szélét. Ekkor vi g y á z v a csináljátok meg a körrajzot. Csak ha biztosak vagytok róla, hogy mindent pontosan megrajzoltatok: rajzoljátok le a takaró papirost és madzagot, és ha meg tudtok vele birkozni, a betüket is. Olyan írót választatok, melynek vonásai könnyen kitörülhetők és használjátok a gummi elasticumot.

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.